

РЕШЕНИЕ

№ 15238

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав, в
публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **9183** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 405 от Кодекса на труда (КТ).

Образувано е по постъпила жалба от „Соф Кънект“ АД против предписание по т. 3 от Протокол за извършена проверка № ПР2522670/04.07.2025г. по описа на Дирекция "Инспекция по труда" – С., дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ.

С жалбата се поддържа, че с даденото предписание по т. 3 от Протокол за извършена проверка № ПР2522670/04.07.2025г. Инспекцията по труда разрешава трудовоправен спор относно дължимия от "Соф Кънект" АД на Секулина М. за м. май 2025г. размер на основното трудово възнаграждение за изпълнение на длъжността "служител контрол на достъпа", поради което същото е нищожно като издадено при превишаване компетентността на административния орган. Твърди се, че между заинтересованата страна Секулина М., като служител, и "Соф Кънект" АД, в качеството на работодател, е налице спор относно размера на основното трудово възнаграждение за м. май 2025г., който изцяло покрива дефиницията за индивидуален трудов спор по смисъла на чл. 357, ал. 1 КТ и в рамките на който жалбоподателят твърди и доказва, че няма задължение да изплаща, нито да доплаща основно трудово възнаграждение в друг, по-голям размер, тъй като изцяло е изплатил дължимото по силата на чл. 320, ал. 1 КТ основно трудово възнаграждение в размер на 1650 лв. за изпълнение на длъжността "служител контрол на достъпа". Сочи се в тази връзка, че с даденото предписание органът разрешава индивидуален трудовоправен спор, който не е в неговите правомощия, тъй като е подведомствен на съда. Евентуално се поддържа, че предписанието по т. 3 от Протокол № ПР2522670/04.07.2025г. е незаконосъобразно като лишено от правно основание, неотговарящо на фактическите обстоятелства, непълно и немотивирано.

Твърди се, че констатациите на Инспекцията по труда, на базата на които органът формира своите изводи за наличие на правонарушение и по-конкретно, че работодателят "Соф Кънект" АД едностранно е намалил трудовото възнаграждение на Секулина М. в нарушение на чл. 118, ал. 1 от Кодекса на труда, влизат в пълно противоречие с чл. 320, ал. 1 във връзка с чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ и с установените при проверката факти. Сочи се, че разпоредбата на чл. 320, ал. 1 КТ е императивна и не позволява отклонение от предписаното в нея правило, като регламентира специална хипотеза, която прилага установения в чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ принцип, че работодателят изплаща в пълен размер трудовото възнаграждение за изпълняваната от служителя длъжност/работа, но конкретизиран с оглед спецификата на трудоустрояването по реда на чл. 320, ал. 1 КТ. Излагат се съображения, че предписанията са немотивирани и непълни, тъй като в протокола не се посочва коя правна разпоредба нарушава Заповед № ЧР-99/08.05.2025г., контролният орган не я обявява за незаконосъобразна и не предписва на "Соф Кънект" АД да я отмени като такава.

По тези съображения с жалбата се прави искане за прогласяване нищожността на предписанието по т. 3 от Протокол за извършена проверка № ПР2522670 от 04.07.2025г., евентуално да бъде отменено, тъй като е постановено при съществено противоречие с материалния закон, лишено е от основание и е издадено при превратно упражняване на компетентността от страна на контролния орган.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от юрк. К. и юрк. К., които поддържат жалбата, като претендират уважаването ѝ и отмяна на оспореното задължително предписание.

Ответникът по оспорването, чрез юрк. С., с представения писмен отговор и в съдебното заседание оспорва жалбата като неоснователна и прави искане за отхвърлянето ѝ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - Секулина М., чрез пълномощника си адв. С., оспорва жалбата и прави искане да бъде отхвърлена като неоснователна.

С. градска прокуратура не се представлява и не взема становище по делото.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори по делото, а и се установява от представените по преписката доказателства, че в периода от 06.06.2025г. до 04.07.2025г. в обект на контрол, находящ се в [населено място], Летище В. Л., и в Дирекция „Инспекция по труда“ - С. по изискани и представени от работодателя документи е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на „Соф Кънект“ АД. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка с № ПР2522670/04.07.2025г., в който по т. 3 са изложени следните констатации за извършени нарушения: С двустранно подписано допълнително споразумение № 239/05.02.2025г. Секулина М. М. е преназначена на длъжност „служител, проверка за сигурност“, с основно трудово възнаграждение в размер на 1800,00 лв. и с допълнително месечно трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 257,40 лв., считано от 01.03.2025г. Със Заповед № ЧР - 99/08.05.2025г. на основание чл. 314, чл. 317 и чл. 320 от Кодекса на труда във връзка с Експертно решение № 911139 от зас. 126 от 13.12.2024г. работодателят „Соф Кънект“ АД нарежда служителят Секулина М. М. да изпълнява длъжността „Служител-Контрол на достъпа“, отдел „Операции Сигурност“, Сектор „Контрол на достъпа“, Дирекция „Сигурност“, Главна дирекция „Операции“, за периода от 09.05.2025г. до 01.12.2026г., с основно трудово възнаграждение в размер на 1650,00 лв. При преглед на представения фиш за работна заплата за месец май 2025 г. се установило, че на Секулина М. М. е начислено и изплатено трудово възнаграждение в размер на 1650,00 лв. вместо договореното с двустранно подписано

допълнително споразумение № 239/05.02.2025г. основно трудово възнаграждение в размер на 1800,00 лв. Предвид гореизложеното контролните органи са констатирани, че „Соф Кънект“ АД, в качеството си на работодател, не е начислил и изплатил в пълен размер на Секулина М. М. трудово възнаграждение за месец май 2025г., като едностранно е намалил трудовото й възнаграждение в нарушение на чл. 128, т. 1 и т. 2 от Кодекса на труда, във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса на труда.

По повод така констатираните нарушения на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда (КТ) е издадено оспореното в настоящото производство задължително предписание по т. 3 от протокола, с което контролните органи са задължили работодателя "Соф Кънект" АД да начисли и изплати на Секулина М. М. до пълния размер трудово възнаграждение за месец май 2025г. съгласно чл. 128, т. 1 и т. 2 във вр. с чл. 118, ал. 1 КТ, като е определен срок за изпълнение: до 23.07.2025г.

По време на проверката като страна в административното производство е присъствала Ц. П. Д. - като упълномощено лице, на което на 04.07.2025г. е връчен протоколът за извършена проверка, удостоверено с подпис на пълномощника.

Представени са с преписката доказателства за компетентност на контролните органи, издали оспорения акт - заповеди за назначаване и длъжностни характеристики за длъжността "старши инспектор" и длъжността "главен инспектор" в отдел "Трудови правоотношения и правно осигуряване", Дирекция "Инспекция по труда" - С. /л. 12 - 23 от делото/.

Видно е от представената призовка по чл. 45, ал. 1 АПК до "Соф Кънект" АД за явяване на 11.06.2025г. в Дирекция "Инспекция по труда" - С., че от работодателя е изискано да се представят заверени копия на трудовите досиета на лицата в трудови правоотношения с дружеството, избрани от предоставен от работодателя списък; ведомости/фишове за начислени трудови възнаграждения и платежни документи, удостоверяващи изплащането им за периода от м. януари 2025г. до момента; документи за разпределение и отчитане на работното време /графици, присъствени/отчетни форми и др./ за периода от м. януари 2025г. до момента; Правилник за вътрешния трудов ред и Вътрешни правила за работната заплата.

Призовката по чл. 45, ал. 1 АПК е връчена на упълномощено лице на 06.06.2025г.

Даденото предписание е оспорено по реда на чл. 81 и сл. АПК, като с решение на основание чл. 97, ал. 1 АПК с изх. № 25-080-080 от 01.08.2025г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" жалбата на "Соф Кънект" АД, с която се иска отмяна на предписание по т. 3 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР25522670 от 04.07.2025г., издаден от Дирекция "Инспекция по труда" - С., е отхвърлена като неоснователна и предписанието е потвърдено.

Издаденото на основание чл. 97, ал. 1 АПК решение на изпълнителния директор на ИА ГИТ е съобщено на жалбоподателя на 12.08.2025г., видно от представената разписка за връчване /л. 66 от делото/, а настоящата жалба е подадена на 22.08.2025г.

С преписката като писмени доказателства са представени трудов договор № 1426/09.09.2011г., сключен между Секулина М., като работник, и "Летище София" ЕАД, в качеството на работодателя, за длъжността "сътрудник, охрана"; допълнително споразумение № 239/05.02.2025г., по силата на което Секулина М. М. е преназначена на длъжност „служител проверка за сигурност", с основно трудово възнаграждение в размер на 1800,00 лв. и с допълнително месечно трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 257,40 лв., считано от 01.03.2025г.; длъжностна характеристика за длъжността "служител - проверка за сигурност", връчена на Секулина М. на 12.02.2025г.; длъжностна характеристика за длъжността "служител - контрол на достъпа", връчена на лицето, което

обстоятелство е удостоверено с подпис и отбелязване за особено мнение. Представено е и Експертно решение № 91139 от 13.12.2024г. на Втора ТЕЛК при Университетска многопрофилна болница за активно лечение "Света А." - С..

Видно е от приложената Заповед № ЧР-99/08.05.2025г. на главен директор "Човешки ресурси" при "Соф Кънект" АД, че на основание чл. 314, чл. 317 и чл. 320 от Кодекса на труда във връзка с Експертно решение № 91139 от 13.12.2024г. е забранено на служителя Секулина М. М., на длъжност "служител - проверка за сигурност", да извършва тежък физически труд, да работи с токсични вещества, да полага труд при условията на радиация и без натоварване на крайници /десен горен/, в съответствие с определените противопоказани условия на труд в ЕР, и е наредено служителят да изпълнява длъжността „служител - контрол на достъпа“ за периода от 09.05.2025г. до 01.12.2026г., с основно трудово възнаграждение в размер на 1650,00 лв. и допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит.

Представени са с преписката и Вътрешни правила за работната заплата на "Соф Кънект" АД, в сила от 01.07.2023г., както и фишове за трудово възнаграждение за периода м. януари - м. май 2025г. на Секулина М..

В съдебното производство жалбоподателят представя заверен препис от искова молба с вх. № 366370 от 07.11.2025г., с която е предявен иск от "Соф Кънект" АД срещу Секулина М. с правно основание чл. 357, ал. 1 вр. чл. 360, ал. 1 вр. чл. 128, ал. 1, т. 2 КТ за присъждане на сумата от 289,02 лв., с приложенията към нея.

За установяване на обстоятелства относно извършената проверка за спазване на трудовото законодателство на работодателя "Соф Кънект" АД по делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на св. Н. Г..

Други относими доказателства не са ангажирани от страните по делото.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и при наличие на правен интерес от оспорването, с оглед неблагоприятното засягане на правната сфера на оспорващия.

Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки. В разглеждания случай процесното предписание е дадено именно на основание чл. 404, ал. 1 КТ.

Според чл. 405 КТ принудителните административни мерки по чл. 404, ал. 1 КТ могат да се обжалват по реда на АПК. Доколкото АПК съдържа регламентация на принцип на изборност на ред за оспорването - чл. 148 АПК, жалбоподателят е предпочел да оспори наложените му принудителни административни мерки първо пред горестоящия административен орган – изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", като липсва спор по делото, че жалбата му е заведена с вх. № 25107980 от 17.07.2025г. на ДИТ – С.. С Решение изх. № 25-080-080 от 01.08.2025г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", съобщено на жалбоподателя на 12.08.2025г., жалбата е приета за неоснователна. Следвайки правилото на чл. 98, ал. 2, изр. второ АПК, жалбоподателят е оспорил първоначалния акт, като жалбата му до съда е подадена чрез Дирекция „Инспекция по труда“ – С. на 22.08.2025 г. Предвид изложеното съдът приема, че правото на оспорване е реализирано в преклузивния 14-дневен срок, регламентиран в разпоредбата на чл. 149, ал. 1 вр. ал. 3 АПК, вр. чл. 405 КТ.

По тези съображения настоящият състав намира, че жалбата е допустима и подлежи на разглеждане по същество. Разгледана по същество, е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл. 146 АПК, съдът приема следното:

Процесното предписание, обективизирано в т. 3 от Протокол за извършена проверка № ПР2522670 от 04.07.2025г. на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., представлява принудителна административна мярка (ПМ) по см. на чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, наложена от компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия.

Според приложимата разпоредба на чл. 399 КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда". Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл. 401 от КТ, по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации, могат да прилагат следната принудителна административна мярка - да дават задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

Разпоредбите на чл. 16, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ определят дирекциите „Инспекция по труда“ като териториални подразделения към Главна дирекция „Инспектиране на труда“, които осъществяват дейността си на територията на съответната област, като упражняват цялостен контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности. Според чл. 21, ал. 1 от Устройствения правилник при и по повод изпълнение на служебните си задължения инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, вкл. тези по чл. 404, ал. 1, т. 1, а именно да дава задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. Така и съобразно чл. 23, ал. 1, т. 1 от Устройствения правилник, при установяване на нарушение на законодателството инспекторът прилага принудителни административни мерки, определени в нормативните актове, по които агенцията осъществява контролна дейност. От така посочената нормативна уредба следва извод, че инспекторът е компетентен административен орган, който може да започне по своя инициатива или по предложение на синдикални организации производство по чл. 404, ал. 1 КТ и в чиито правомощия е налагане на принудителни административни мерки за нарушения на трудовото законодателство.

По делото са приети и не са оспорени заповед № ЧР-330/13.04.2021г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, длъжностна характеристика за длъжност „старши инспектор“ в отдел „Трудови правоотношения и правно осигуряване“, Дирекция „Инспекция по труда“ - С., заповед № ЧР-1106/17.10.2017г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ и длъжностна характеристика за длъжността „главен инспектор“ в отдел „Трудови правоотношения и правно осигуряване“, Дирекция „Инспекция по труда“ - С., видно от които лицата, извършили проверката и постановили процесната принудителна мярка, са били в служебно правоотношение, съответно на

длъжности старши инспектор и главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ - С., и разполагат с правомощия за извършване на действия от вида на процесните.

Предвид изложеното съдът приема, че принудителната административна мярка е приложена от материално компетентни да дават предписания за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство контролни органи на Дирекция „Инспекция по труда“ - С..

Неоснователно е поддържаното от жалбоподателя възражение за нищожност поради това, че административният орган разрешава трудовоправен спор относно дължимия от „Соф Кънект“ АД на Секулина М. за м. май 2025г. размер на основното трудово възнаграждение за изпълнение на длъжността „служител контрол на достъпа“. Не може да се сподели становището, че принудителната административна мярка по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ не може да бъде издадена, когато има данни за съществуването на трудовоправен спор между работника и работодателя, в конкретния случай относно размера на дължимото на служителя основно трудово възнаграждение. Този извод следва именно от разпоредбата на чл. 404, ал. 3 КТ, според която когато задължителното предписание по ал. 1, т. 1 и/или т. 12 се отнася до отстраняване на нарушения на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба, то може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. Несъмнено след като обществените отношения, относно които са дадени предписанията от ДИТ, биха могли да бъдат предмет на разглеждане от съда, то същите касаят трудовоправен спор, от което следва и предоставената възможност на контролните органи при констатирано нарушение на трудовото законодателство да представят своето становище по този въпрос. Нормата на чл. 404, ал. 3 КТ е диспозитивна и представлява само една правна възможност, която обаче не изключва правомощието на контролните органи на ДИТ по своя инициатива или по предложение на синдикална организация да приложат принудителна административна мярка по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ. В тази връзка е и разпоредбата на чл. 404, ал. 4 КТ, според която когато в случаите по ал. 3 по един и същ въпрос е дадено задължително предписание и има влязло в сила решение на съда, които си противоречат, изпълнява се решението на съда. Именно от тази норма следва да се направи изводът, че липсва законова пречка един и същи въпрос да бъде предмет на дадено задължително предписание или на съдебно решение. В този смисъл решение № 2220 от 25.02.2026 г. на ВАС по адм. д. № 9649/2025 г., VI о., и цитираните в него решение № 11915 от 5.12.2023г. на ВАС по адм. д. № 2414/2023 г., VI о., решение № 12572 от 14.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 2063/2023 г., VI о., решение № 4560 от 11.04.2024 г. на ВАС по адм. д. № 11850/2023 г., VI о. решение № 4096 от 16.04.2025 г. на ВАС по адм. д. № 7443/2024 г., VI о. и др.

Отделно от горното, обстоятелството, че след даването на предписанието е предявен иск за присъждане на сумите, предмет на същото предписание, не е основание за отмяната му, а само пречка за неговото изпълнение до постановяване на съдебното решение. Така решение № 12516 от 05.12.2025 г. по адм. дело № 5223/2025 г. на ВАС, VI о.

Ето защо оспореният административен акт не е нищожен.

Спазено е изискването за форма на административния акт, регламентирано в разпоредбата на чл. 59 АПК – предписанието е издадено в писмена форма, а протоколът, в който е обективизирано, съдържа задължителните реквизити по ал. 2 на посочената разпоредба - наименование на акта; наименование на органа, който го издава; адресат на акта; фактическите и правни основания за издаването му; разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението им.

На следващо място, не се констатира да са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на акта, които да бъдат

квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Действително не са представени доказателства за нарочно писмено уведомяване по реда на чл. 26, ал. 1 АПК за образуването на административното производство, което, обаче, не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила. Целта на цитираната разпоредба е да се осигури правото на защита на заинтересуваните лица, като им се предостави възможност да изразят становище или възражение, както и да представят необходимите според тях доказателства, имащи отношение към решаването на случая, а в настоящото производство този резултат е постигнат. На жалбоподателя е била предоставена както възможност да ангажира пред контролния орган писмени доказателства във връзка със спазването на трудовото законодателство, така и възможност да вземе активно участие в започналото административно производство. Преценката на контролния орган е направена, след като са обсъдени релевантните за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава след изясняване на относимите факти и обстоятелства. Ето защо съдът приема, че не са налице основания по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146, т. 3 АПК за отмяна на акта.

Спорът между страните по делото се съсредоточава по приложението на материалния закон - основание за оспорване, респ. за отмяна по чл. 146, т. 4 АПК. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че оспореното предписание е издадено и в съответствие с приложимия материален закон, като съображенията за този извод са следните:

С даденото предписание по т. 3 от Протокол № ПР2522670 от 04.07.2025 г. на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ контролните органи са задължили работодателя "Соф Кънект" АД да начисли и изплати на Секулина М. М. до пълния размер трудово възнаграждение за месец май 2025г. съгласно чл. 128, т. 1 и т. 2 във вр. с чл. 118, ал. 1 КТ.

Изяснено е в съдебната практика, че за законосъобразността на предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, издадено при правилно приложение на материалния закон, е необходимо установяване по несъмнен начин наличието на нарушение на трудовото законодателство, което в случая се установява въз основа на събраните в административното производство доказателства. В тази връзка необходимо е да се посочи, че обективиранията в протокола фактически констатации на контролните органи относно вмененото на работодателя неизпълнение на изискванията на трудовото законодателство и представляващо съответно нарушение на чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ във вр. с чл. 118, ал. 1 КТ, като основания за даденото от органа задължително предписание, освен че се подкрепят от събраните по делото писмени доказателства, по същество не са и оспорени.

Несъмнено положеният труд по трудово правоотношение е възмезден - чл. 242 КТ. С нормата на чл. 128 КТ е регламентирано задължение за работодателя в установените срокове да начислява във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд, да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа и да издава при поискване от работника или служителя извлечение от ведомостите за заплати за изплатените или неизплатените трудови възнаграждения и обезщетения. Неизпълнението на което и да е от посочените задължения представлява нарушение на трудовото законодателство. В този смисъл неначисляването и неизплащането на дължимите трудови възнаграждения представлява нарушение на трудовото законодателство поради неизпълнение на задължението на работодателя, установено в разпоредбата на чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ, и е основание за издаване на задължителни предписания по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ.

В разглеждания случай въз основа на събраните по делото доказателства се установи наличието на валидно трудово правоотношение между "Соф Кънект" АД, като работодател, и заинтересуваната страна Секулина М., като по силата на сключено допълнително споразумение

№ 239/05.02.2025г. последната е преназначена на длъжност „служител проверка за сигурност“, с основно трудово възнаграждение в размер на 1800,00 лв. и с допълнително месечно трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 257,40 лв., считано от 01.03.2025г. Със Заповед № ЧР - 99/08.05.2025 г., издадена на основание чл. 314, чл. 317 и чл. 320 от КТ във връзка с Експертно решение на ТЕЛК № 911139 от зас. 126 от 13.12.2024 г., едностранно е наредено на служителя за периода от 09.05.2025г. до 01.12.2026г. да изпълнява длъжността „служител, контрол на достъпа“, с основно трудово възнаграждение в размер на 1650 лв.

Според нормата на чл. 118, ал. 1 КТ работодателят или работникът или служителят не могат да променят едностранно съдържанието на трудовото правоотношение освен в случаите и по реда, установени в закона. Не се смята изменение на трудовото правоотношение, когато работникът или служителят е преместен на друго работно място в същото предприятие, без да се променят определеното място на работа, длъжността и размерът на основната заплата на работника или служителя - чл. 118, ал. 2 КТ. Едностранната неизменяемост на съдържанието на трудовото правоотношение означава недопустимост едностранно да се променя уговореното между страните негово съдържание досежно характера на работата, мястото на работа, срока на трудовия договор, трудовите възнаграждения или други условия, които страните биха могли да уговорят в трудовия договор. Изключение от това правило е предвидено в ал. 3 на чл. 118 КТ, а именно когато се касае за увеличаване трудовото възнаграждение на работника или служителя.

Визираното в чл. 118, ал. 3 КТ изключение в разглежданата хипотеза не е налице, поради което и за работодателя не е съществувала правна възможност едностранно да промени трудовото правоотношение, с оглед въведената с чл. 118, ал. 1 КТ забрана. Ето защо обоснован е изводът на контролните органи, че за промяната на длъжността на служителя е следвало да се спази процедурата по чл. 119 КТ, който законов текст регламентира, че трудовото правоотношение може да се изменя с писмено съгласие между страните за определено или неопределено време. Тук следва да се акцентира, че не се и твърди работодателят да е изискал писмено съгласие на Секулина М. за изменение на заеманата от последната длъжност и съответно на трудовото възнаграждение към момента на издаване на Заповед № ЧР - 99/08.05.2025 г.

При липсата на писмено съгласие на страните за изменение на трудовото правоотношение по см. на чл. 119, ал. 1 КТ следва да се приеме, че размерът на договореното трудово възнаграждение е съобразно двустранно подписаното допълнително споразумение № 239/05.02.2025 г., а от представения фиш за работна заплата за месец май 2025 г. се установява, че е начислено и изплатено основно трудово възнаграждение в размер на 1650 лв. вместо договореното с допълнителното споразумение от 05.02.2025 г. такова в размер на 1800 лв. Ето защо законосъобразно едностранното изменение в размера на уговореното трудово възнаграждение е санкционирано като нарушение на трудовото законодателство по смисъла на чл. 128, т. 1 и т. 2 вр. с чл. 118, ал. 1 КТ. Несъмнено по този начин работодателят „СОФ Кънект“ АД е нарушил установената по чл. 118, ал. 1 от КТ забрана за едностранно изменение на трудовото правоотношение, като е изменил едностранно заеманата от заинтересованата страна длъжност и трудовото ѝ възнаграждение и е начислил и изплатил трудово възнаграждение за м. май 2025 г. в по-нисък размер от уговореното с двустранно подписаното допълнително споразумение № 239/05.02.2025 г.

Наведените с жалбата възражения в тази връзка, че работодателят законосъобразно е трудоустроил със Заповед № ЧР - 99/08.05.2025 г. служителя да изпълнява длъжността „Служител, контрол на достъпа“, като за периода на трудоустрояване, прилагайки чл. 320 КТ, дължи и изплаща основното трудово възнаграждение за тази длъжност в по-нисък размер, но не в

резултат на незаконосъобразно едностранно намаляване от работодателя, а в резултат на законосъобразното трудоустрояване на лицето, се преценяват като неоснователни и от настоящия състав на съда. Следва да се отбележи, че същите са поддържани и в административното производство, обсъдени са подробно и са получили аргументиран и обоснован отговор по съображения, които не е необходимо да бъдат преповтаряни. За пълнота следва да се посочи, че трудоустроен е този работник или служител, за когото има предписание за трудоустрояване, дадено от здравните органи, определени с чл. 1, ал. 1 от Наредбата за трудоустрояване, приета с ПМС № 72 от 1986 г., обн. ДВ, бр. 7 от 1987 г. / така решение № 107 от 16.02.2004 г. на ВКС по гр. д. № 1207/2002 г., III г. о. / . Съобразно чл. 3, ал. 1 и 3 от Наредбата за трудоустрояване при спор между предприятието и подлежащия на трудоустрояване работник или служител относно подходяща работа за трудоустрояване въпросът се решава от здравния орган, издал предписанието за трудоустрояване, а неговото решение може да се обжалва пред съответния орган по експертизата на работоспособността. Доколко предложената за трудоустрояване длъжност е подходяща за здравето на работника; дали вменените за длъжността трудови функции и създадените от работодателя условия на труд за изпълнението им са съобразени със здравните противопоказания е медицински въпрос от компетентност на ТЕЛК и НЕЛК, в чиято компетентност е и да изменят или допълнят предписанието за трудоустрояване - чл. 3, ал. 2 от Наредбата за трудоустрояване. До произнасянето им по спора подлежащият на трудоустрояване работник не е длъжен да заеме предложената му от работодателя длъжност. В цитирания смисъл решение № 195 от 17.09.2014 г. по гр. дело № 1997/2014 г. на ВКС, III г. о. и решение № 35 от 6.03.2015 г. по гр. дело № 3483/2014 г. на ВКС, IV г. о. Съдът приема, че в разглеждания случай е налице именно визираната хипотеза, поради което и при липсата на съгласие на служителя да заеме предложената му подходяща работа, трудовото правоотношение не може да бъде едностранно изменено от работодателя.

В този смисъл твърденията за допуснато неправилно приложение на материалния закон не се споделят.

Предвид всичко гореизложено съдът обосновава извод, че даденото на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ задължително предписание по т. 3 от Протокол за извършена проверка № ПР2522670/04.07.2025г. се явява материално законосъобразно и в съответствие с целта на закона - предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, поради което и жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По разноските в производството.

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски. На ответната страна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в минимален размер от 102,26 евро. На основание чл. 143, ал. 4 АПК, когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, право на разноски имат и заинтересованите страни, за които актът е благоприятен. Своевременно е заявено от пълномощника на заинтересованата страна искане по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА) за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ. По делото е представен договор за правна защита и съдействие от 18.09.2025г. /л.136/, от който е видно, че процесуалното представителство е осъществено на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА предвижда, че в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Настоящият съдебен състав определя адвокатското възнаграждение при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г.

за възнаграждения за адвокатска работа в размер на сумата от 511,29 /петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента/ евро, която следва да се присъди на адвоката, предоставил безплатно адвокатска помощ и съдействие.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК, Административен съд София – град, 72 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Соф Кънект“ АД против предписание по т. 3 от Протокол за извършена проверка № ПР2522670/04.07.2025г. по описа на Дирекция "Инспекция по труда" – С., дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ.

ОСЪЖДА „Соф Кънект“ АД да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата от 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

ОСЪЖДА „Соф Кънект“ АД да заплати на адв. Н. С. С. от ВАК на основание чл. 38, ал. 2 ЗА сумата от 511,29 /петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента/ евро, представляваща адвокатско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: